

عنوان مقاله:

حافظ، حضور جاودانه در زمان و مکان ها

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 4، شماره 10 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

عباس باقی نژاد - مربی دانشکده علوم انسانی دانشگاه آزاد اسلامی واحد ارومیه

خلاصه مقاله:

حافظ، هنرمندی است بزرگ که هنر و اندیشه او از مرزهای زمان و مکان فراتر رفته و خصلتی همه زمانی و لامکانی پذیرفته است. در اندیشه و ذهنیت هنری او، نشانه های زمانی، حکم تکه های گوناگون از خطی واحد را می یابند که از هم گسیخته نیستند و به جریانی کلی و بی نهایت تعلق دارند. نشانه های زمانی و اقلیمی در شعر حافظ طوری به کار رفته که در برهه خاصی از زمان و تکه مشخصی از جغرافیای هستی محصور نمی مانند. این نوشتار بر آن است تا با توسل به مفاهیم، معانی و مظاهر شعر حافظ، وجوه بی زمان و بی مکان آن را بیان کند. در این راستا برخورد متفاوت حافظ با مفاهیم، واژگان و نام ها نشان داده شده و اندیشه غیرجزمی و شاعرانه او به اختصار تبیین گردیده است. همچنین درباره من توسعه یافته و فرافردی حافظ که جنبه ای از بی زمانی و بی مکانی هنر اوست، سخن گفته شده است. مجموعه این عوامل، کلیت شعر حافظ را به صورت مولودی بی زمان و بی مکان معرفی می کند و توانمندی منحصر به فرد او را در زدودن صورت های امور زمانمند بیان می دارد.

کلمات کلیدی:

حافظ، اندیشه، انسان، بی زمانی، لامکانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/852991>

